His unemployment and healing go to his master – שבתו ורפואתו לרבו

OVERVIEW

ר' יוחנן ruled; if one chops off the hand of his friend's slave, he is liable to pay the master מרא and גמרא and the slave is supported from צדקה. The גמרא derives from this ruling that the master can tell the slave עשה עמי ואיני זנך. Our תוספות discusses the other obligations of בושת and בושת which a מזיק מויק normally has to pay.

שבתו היינו שבת קטנה וגדולה דהיינו נזק¹ -

The word שבתו includes both the minor שבת (which is his temporary unemployment)² and major שבת which is the damage that was done to the עבד.

והוא הדין צער ובושת לרבו -

And the same rule applies to צער (pain) and בושת (shame); they also belong to his master. לרבו pullifies that לרבו belongs, only -

לרבנן דרבי יהודה דאמרי בהחובל (בבא קמא דף פז,א) דיש לעבד בושת - According to the בושת who argue with ר"י and maintain that there is a payment for shaming an כושת בושת there is no בושת payment at all.

תוספות explains why ר"י does not mention צער (and בושת):

- ולא נקט להו משום דאין חידוש שהן לרבו And ר"י did not mention צער ובושת because there is no novelty that they belong

- אבל בשבתו קא משמע לן דאף על גב דשקיל הרב שבת דידיה לא מיחייב במזונותיו However concerning שבת (even though there is no ד"י, (לרבו that it belongs שבת of the עבד of the עבד of the עבד - עבד - עבד -

- 3 דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואיני

Because the master can say to the slave עשה עמי ואיני זנך.

תוספות anticipates the following difficulty:

to his master -

 $^{^{1}}$ נוק is included in עבר שבת cannot continue to do the same work [permanently] as he did previously because of this נוק . See עער ד"ה ורפואתו that it was not necessary for ד"ה to mention נוק (and עער) because it is obvious that it belongs to the master (see מהר"ם שי"ף.

² See רש"י ד"ה נותן.

³ The אבת (קטנה וגדולה) is applicable only to אבת (קטנה וגדולה), since the אבת (קטנה וגדולה) is applicable only to עבד we cannot work to feed himself and the owner is taking his benefit away from him. It has no bearing however for אבר ובושת (and אבער ובושה (בפואה) [see (however) שור) which has no connection to his ability to work and support himself. See 'Thinking it over' # 2.

והא דפריך בסמוך שבתו פשיטא -

And that which the גמרא shortly asks; 'it is obvious that שבתו belongs '!'

responds:

הכי פירושא פשיטא דשבתו לרבו אף על פי שלא יזוננו -

This is the explanation of the question; it is obvious that לרבו belongs לרבו even if the master will not feed the עבד -

כיון דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי כולי

Since the master can tell the slave עשה עמי, etc. so therefore -

- ולא הוה ליה לרבי יוחנן למינקט קוטע יד עבדו של חבירו should not have mentioned the case of chopping off the hand of his friend's slave -

- אלא הוה ליה למימר בהדיא יכול הרב לומר לעבד כולי אם לא בא להשמיענו דבר אחר אלא הוה ליה למימר בהדיא יכול הרב לומר לעבד should have stated explicitly that יכול הרב לומר לעבד, etc., unless he wants to teach us an additional concept (besides 'יכול הרב לומר לעבד עשה עמי וכו') -

ומשני דנקט קוטע יד עבדו לאשמעינן חידוש שני -

To which the גמרא responds that he mentioned קוטע יד עבד to let us know a second קוטע יד עבד (besides 'יכול הרב לומר לעבד וכו'), which is -

דרפואתו לרבו דהיינו צער דסמא חריפא -

That his healing profit also belongs to his master, which is the pain of the sharp medicine -

- כדמסיק דהוה אמינא שיהא לעצמו כמו רפואתו שהיא לעצמו

As the גמרא concludes, that I would have thought that the profit of סמא הריפא should belong to the slave, just as the healing goes to the slave, similarly

גם כשיסבול צער כדי להרויח שכר רפואתו יהא לעצמו -

When he suffers pain to gain the profit of his healing⁷ it should also belong to the slave. The הידוש of ר"י is that the master receives this profit as well.

אבל צער קטיעת היד פשיטא דלרבו ולהכי לא תני וכן לבושת. רבינו יצחק:
However the pain the slave endured by the chopping of his hand, that obviously belongs to the master and therefore ר"י did not teach it and similarly with בושת. The above is the view of the בושת.

_

 $^{^4}$ What is the question?! שבתו just explained that the שבתו is (not that it is לרבו, but rather that even though, nevertheless) that the master can say עשה עמי ואיני זנך.

⁵ The only שבתו לרבו of שבתו is that nonetheless the master is not obligated to feed him, since יכול הרב לומר וכו'. So should have just taught us that יכול הרב וכו' and I would know that שבתו לרבו even if he does not feed him.

⁶ The master must heal the slave with the רפואה money paid to him by the קוטע.

⁷ The עבד accepted a more painful healing procedure which reduced the cost of his ריפוי. The difference in price between a regular treatment and the lower cost of the painful treatment is what we are discussing.

SUMMARY

מער and בושת obviously belong to the master. שבת also belong to the master however the הידוש is that the master need not feed him. The reason for mentioning is that the master retains the צערא דסמא הריפא of אברו.

THINKING IT OVER

The גמרא גמרא אבתו שבתו is why mention it. The גמרא answered רפואתו answered אצטריכא ליה is [only] because of אצטריכא ליה, why did he not mention (instead) צערו and say that רפואתו איצטריכא ליה just as we say regarding שבתו?!

2. Why did not the גמרא prove that יכול הרב יכול, from the fact that ר"י mentioned ממרא and not שבתו אבתו "א This indicates that there is a שבתו שבתו לרבו that יכול להבו אבתו אפרו הידוש by אברו ובשתו 'צערו ובשתו 'צערו ובשתו 'צערו ובשתו 'צערו ובשתו 'צערו ובשתו '

⁸ This is (seemingly) a stronger proof that how the גמרא infers it (that it should say מתפרנס instead of ניזון).

⁹ See footnote # 3.

¹⁰ See (מהרש"א (הארוד).